

Пролѣтътa е близо. Тя е задъ планината. Долу, при рѣката, въ червенитѣ прѣчки на върбитѣ се препиратъ цѣлъ орлякъ врабци за нея. Едни казватъ, че е още далечъ и се свиватъ въ почернѣлитѣ си отъ сажди и димъ кожухчета. Други припрѣно подскачатъ и силно църтятъ:

— Иде, иде, иде!

На върха на две голи, сиви тополи, като черни топки, се люлѣятъ косове. Тѣ гледатъ отвисоко какъ долу се препиратъ врабчетата и тихичко се присмиватъ. Тѣ знаятъ, че пролѣтътa иде. Нали тѣ сж пратени отъ нея да обадятъ на всички, че е вече тръгнала. Ружа видѣ всичко това и ѝ се стори, че дочу хиляди гласове. Ето идатъ незнайни, безбройни гости. Най-напредъ, разперилъ бѣли, меки крила, хвърчи Южнякътъ. Следъ него идатъ, размахали крила, като бѣли байраци, щъркелитѣ. Следъ тѣхъ — лѣстовичкитѣ и други безброй птички. А ето я и

Пролѣтътa. Чудна, приказна хубавица въ златна колесница, съ премѣна отъ всички цвѣтя. Ружа знае, че Пролѣтътa ще постеле това почернѣло поле съ зеленъ килимъ, на шаренъ съ червено, жълто, синьо. Стройнитѣ снаги на брѣзитѣ ще стегне въ бѣлоснѣжни дрешки. Върху клонитѣ имъ ще метне хубави, китени намѣтки отъ лѣскави, зелени листа. За небето носи ясно-синъ атлазъ, по който ще се зарѣятъ бѣли, свилени облачета...

Далече изсвири влакъ. Ружа се сепна. Димътъ се вие на леки, меки кълбета. Подъ него се низятъ вагонитѣ. Надлѣжъ и наширъ изъ тихото поле се понася и отеква свирката. Радостъ, нѣкаква неясна радостъ заблика въ сърдцето на Ружа. Тя се леко усмихва на сърдититѣ думи, които студениятъ и зълъ вѣтъръ ѝ шепне...

Ст. Цанкова—Стоянова.